

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 12.

MIRAN JARC:

RASTOČE DREVO.

I.

Zimska noč pogoltnila je misli škripajoče,
ki na cesti hrepenenja jih izhreščal konj drvečij je — moj duh, (')
ko skoz mrko pokrajino v led in sneg sem pisal vzdihne in molk suh (')
je v široko temó odmeval in pogoltnil škripajoče

slutnje. — — V kvader luči sem se potopil, da se mi je zameglil
vid srcá.

V vežo dvorca belega sem vstopil, oblila me je toplih besed
svetloba.

Zadehtelo je po Tebi, začutil sem Te, začul Tvoj biserni smeh in
Te videl. Tesnoba
v moji duši, ki ve za vso zasneženo pot, me je za hip omamila.

In začutil sem, da mi iz rok že sijo nenapisani stih
(v kletko čakanja zaprtih divjih željá).

Poiskal sem Tvojo roko, da jih vanjo prelijem do dna. —
Umolknil sem od slasti v utešenja pesmi pretihi.

II.

Kako lepo je iti v dveh
v takih svetlih svetih nočeh.
Na obzorjih se kristali zvonenje,
zbiseril se mi davni sen je
v podobo: dalja zasnežena vsa
in midva sredi vesoljstva sama...

Gledam še drugo: greva v dveh
v bengalično kričo^hih nočeh.
Tvoj rožnati smeh mi zastira oči,
da bi ne videl groze noči.
Ko okostnjaki krog naju plešó
spletava k zvezdam si lestvico. —

Vem: takrat Te pri meni ne bo:
sam razdvajal bom temó!
O, morda ko se bom zgrozil,
bom Tvoje ime v brezkončnost zavpil,
če tudi Tvoj sen me več ne pozna,
če najde moj klic Te v bleščavi sveta,
če tudi sto hrepenenj daleč si —
boš zdrznila se sredi dneva, noči.
O, pojdi vsaj Tvoja rožnata misel z mano v dveh
v bengalično kričo^hih nočeh!

III.

Ne morem roké Ti več dati,
ker sem videl rasti drevo.
Kadar nek^odaj sem Ti božal roko,
sem gledal le solnce, na trati
sem gledal le trav valovanje
in pastirčkov solnčno igranje.
Vidim skoz okno: drevesa rasto,
nekaterih vejevja v objeme zrasto,
nekatera samotno rasto.
Ne morem roké Ti več dati;
nekatera drevesa samotno rasto.

IV.

Na stopnicah sva obstala
in pozabila na slíko: Drevesa rasto ...

Roko v roki sva obdržala. —
(Spomnil sem se pijanca(y) obupu!)

Čez eno uro sem cestam bil brat — brzojavni drog.

V.

Mimo katerih vasi zdaj avto drvi?

Jaz pa pijem zapadajočega solnca teran
in Tvojim cvetkam na oknu bolj zvest sem kot Ti,
ki so Te tujci mi vzeli, da zdaj ko noči se dan

Jutri že spet boš vroče prožila mi roke smejoče.
rešila si se mučilca — samotnega. — Tam so ceste za solncem
dirjajoče. —

VI.

Poslušati nič več nočem matere noči,
da bi o Tebi pravljčila mi.
Zdaj si češem lase — kot da uglašam strune,
da zvrto glavi nihajev Te njihovo dehtenje,
v obleke zgibe, ki bodo drugim rune,
sem skril osredotočenega pogleda strmenje
in zapešo mi roke in noge ko lok vijoline,
da me boš žejna kakor daljine ...

Ali kadar mi omahnejo od igranja trudne roké?!
Poslušati nič več ne morem matere noči!

PASTUŠKIN:

SRAMEŽLJIVA ZARJA.

Jedva noč zatone mrka,
nova zarja, ko potrka,
živo kakor mak zardi:
zre v blazinah mojo revo,
kako iščem svojo devo,
tebe iščem — a te ni.

Oj kako deviško bela
zarja sleherna zardela
bi šele, če bi zares,
draga, ti pri meni bila;
oj to bi nazaj planila,
vzток zastrla čezinčez!

